

— Καί τί γεροντικά καλά ἔχεις νά μοῦ δώσης ἐσύ; Ἐκεῖ ἄν ἐπήγαινα θά εὔρισκα τήν εὐτυχίαν. Καί ἔδειξα μέ τὸ δάκτυλον τὸν ὠραῖον κῆπον μέ τὰ ἄνθη καί τὰ πουλιά.

Ἡ γρηῃ ἀκίνησε τὸ κεφάλι της καί τὰ χεῖλη της ἐχώρισε θλιβερόν χαμόγελον :

— Παιδί μου, ἀλήθεια ἐγὼ δὲν ἔχω νά σκορπίσω γύρω μου ψεύτικα χαρίσματα εἰς τὰ τυφλά, ὅπως ἡ Τύχη, οὔτε θέλω νά ὑποσχεθῶ τήν εὐτυχίαν εἰς κανένα διὰ νά τὸν πάρω μαζί μου. Διὰ νά φθάσης εἰς τήν κορυφήν τοῦ βουνοῦ θά κοπιᾷσης, θά κοπιᾷσης πολὺ. Καί ὅταν φθάσης ἐκεῖ δὲν θά εὔρης κήπους μέ ἄνθη καί μέ πουλιά. Θά σέ πάρω ἐγὼ εἰς τὸ φτωχόσπιτό μου καί θά σοῦ στρώσω ἓνα δεμάτι ἄχυρα νά κοιμηθῆς. Ἀλλὰ καί ὁ κόπος σου καί ὁ ὕπνος θά εἶνε γλυκύτατοι. Καί ὅταν ξεκουρασθῆς ἀπὸ τὸν ἀνήφορον, θά εὔρης ἐκεῖ ἐπάνω γῆν ὄσσην θέλεις νά καλλιεργήσης, καί θά κάμης μέ τὰ χέρια σου κήπους πολὺ καλλιτέρους ἀπὸ ἐκείνων ποῦ βλέπεις ἐκεῖ κάτω καί ζηλεύεις τόσον.— Αἶ, ἂν ἤμποροῦσες νά ἰδῆς τί κῆπος εἶνε, βέβαια δὲν θά τὸν ἐζήλευες.

— Ὅ,τι κῆπος καί ἂν εἶνε, εἶνε ὠραιότατος, εἶπα μέ πείσμα.

— Ἔτσι θαρρεῖς; ἰδέ τον λοιπόν καλά!

Καί ἡ γρηῃ ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ στήθος της καί μοῦ ἔδωκε τὰ γεροντικά γυαλιά της.

Τὰ ἐφόρεσα εἰς τὰ μάτια μου καί ὅλα τὰ πράγματα γύρω μου ἐφαίνοντο μεγάλα καί ἤρχοντο κοντὰ ὡς νά ἐπεριπατοῦσαν. Ἐγύρισα λοιπόν νά ἰδῶ τὸν λαμπρόν ἐκείνον κῆπον. Ἀλλὰ μόλις ἔρριψα μίαν ματιάν καί ἐξεφώνησα τρομαγμένος ὁ κῆπος ἐκεῖνος ἦτον γεμάτος σταυρούς καί μνήματα...

Ἐγονάτισα ἐμπρός εἰς τήν γρηῃν Ὑπομονήν καί κατεφίλησα τὰ γεροντικά ἐκείνα χέρια ποῦ δὲν μ' ἄφησαν ν' ἀκολουθήσω τήν τυφλήν Τύχην.

Καί ἐκείνη μέ καλωσύνην μέ ἀνασῆκωσε καί μοῦ εἶπεν :

— Ἔλα νά πηγαίνωμεν πρὶν νυκτωθῶμε ἐς τὸν δρόμον ἡ ἡμέρα τῆς ζωῆς δὲν εἶνε μεγάλη.

Ἐμπρός μας ὁ ἀνήφορος μοῦ ἐφαίνετο ἀτελείωτος. Ἐν τούτοις ἐπῆρα θάρρος, σιγὰ σιγὰ ἄρχισα νά τὸν ἀναβαίνω ... Κοντεύω πλέον νά φθάσω εἰς τήν κορυφήν... Ἀλλὰ τὰ γόνατά μου τρέμουν... λυγρίζουν.— Ἀχ! θά φθάσω τάχα ἐκεῖ ἐπάνω πρὶν νυκτώσῃ!

Καί ὁ πάππος διέκοψεν αἴφνης τήν διήγησιν διὰ νά πάρῃ νέαν πρέζαν ταμβάκου, ἐνῶ τὰ ἐγγόνια του τὸν ἐκύταζαν μέ ἀνυπομονησίαν εἰς τὰ μάτια καί ἐπρόσμεναν τὸ τέλος τῆς ἱστορίας.

Ἐπὶ τέλους τὸ μικρότερον, κόρη ἕξ ἐτῶν, δὲν ἐκρατήθη καί τὸν ἐρώτησε :

— Λοιπόν, παπποῦ, ἔφθασες ἐπάνω ἔς τὸ βουνό; Ὁ πάππος ἀπλωσε τὸ χέρι εἰς τὰ ξανθὰ μαλλιά της καί τήν ἐχάιδεψε καί τῆς εἶπε μέ συγκινημένην φωνήν :

— Μικρούλα μου, ἂν δὲν ἔφθανα ἐκεῖ ἐπάνω, δὲν θά ἤμουν παπποῦς σας σήμερα καί δὲν θά σας ἔλεγα αὐτὴν τήν ἱστορίαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΚΘΕΣΕΩΝ

Τὸ ἐπισημότερον γεγονός τοῦ παρόντος ἔτους ἀποτελεῖ ἡ ἐν Παρισίοις διαρκούσα εἰσέτι μεγάλη ἔκθεσις. Ὡστε ἀποβαίνει ἐπίκαιρος ἡ βραχεῖα αὕτη σημείωσις περὶ τοῦ πόθεν ἐπεκράτησε τὸ ἔθος τῶν ἐκθέσεων, τῶν μεγάλων αὐτῶν εἰρηνικῶν κατορθωμάτων τοῦ πολιτισμοῦ καί περὶ τῶν τελεσθεισῶν κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα ἐπισημοτέρων τούτων.

Πατρίς τῶν ἐκθέσεων ὡς καί πολλῶν ἄλλων ὠφελίμων πραγμάτων φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ Σινική, ὅπου πρὸ ἀμνημονούτων χρόνων τελοῦνται ἐκθέσεις διαρκεῖς, ἔχουσαι περιεργον τύπον καί περιεργότερον σκοπὸν καί ὁμοιάζουσαι πρὸς τὰ θωμανικὰ π α ζ ἄρ τῶν ἰασιτικῶν πόλεων. Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Οὐρανίου Κράτους οὐδέποτε ποιεῖται δις χρῆσιν τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου. ἐπομένως ὅλα τὰ ἐπιπλα, κοσμήματα, σκεύη, ἱμάτια καί παντοδαπῆς χρήσεως ἀντικείμενα τοῦ υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπαξ χρησιμοποιηθέντα συνάζονται καί ἐκτίθενται, οἱ δὲ μεγιστᾶνες καί ἀνώτεροι τοῦ Κράτους λειτουργοὶ ὑποχρεοῦνται ν' ἀγοράζωσιν αὐτὰ εἰς τιμῇ ἀνωτέραν τῆς ἀξίας των, ὡς γίνεται παρ' ἡμῶν εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς πανηγυρεῖς. Τὸ δημόσιον ταμεῖον εἰσπράττει ἐκ τούτου ποσὸν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον.

Ἐν Εὐρώπῃ ἡ πρώτη ἔκθεσις ἐτετέλεθη τὸ 1797 κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Διευθυντηρίου ἐν Παρισίοις εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρειου. Ἀλλὰ τότε ἀκόμη ἡ ἰδέα τῆς ἐκθέσεως δὲν ἦτο εὐκρινῶς διατετυπωμένη ἄλλως τε ἡ κοινὴ προσοχὴ ἦτο ἐστραμμένη περὶ τὰ συμβαίνοντα μεγάλα πολεμικὰ γεγονότα, διὸ ἀπέβη πενιχροτάτη, λίαν ἀμφίβολος δὲ ἦτο ὁ βιομηχανικὸς αὐτῆς χαρακτήρ. Ἡ διάρκειά της ὑπῆρξε τριῶν ἡμερῶν καί ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκθετῶν της περιορίζετο εἰς 110.

Ἡ δευτέρα ἔκθεσις ἐγένετο μετὰ τρία ἔτη, τὸ Θ' ἀπὸ τῆς Δημοκρατίας ἔτος, ἦτο δὲ ἀληθῶς βιομηχανικὴ καί διεξήχθη ἐπιτυχέστερον, μετασχόντων αὐτῆς 222 ἐκθετῶν. Ἐνθαυρουθεῖς ἐκ τῆς σχετικῶς ἐπιτυχοῦς ταύτης ἀποπειράς ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν Νεφσατώ ἀπεφάσισε νά τελεῖται εἰς τὸ ἐξῆς ἐτήσιος ἔκθεσις, τὸ ἐπόμενον δ' ἔτος διοργάνωσε καί τρίτην ἔκθεσιν εἰς τὸν αὐτὸν χώρον, ἧς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκθετῶν ἀνήλθεν εἰς 500. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι πᾶσαι αἱ ἐκθέσεις αὗται ἔφερον μᾶλλον τὸν χαρακτῆρα ἐμπορικῶν πανηγύρεων. Ἡ πρώτη προσεγγίζουσα κάπως εἰς τὰς νεωτέρας ἐκθέσεις ἐγένετο κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Αὐτοκρατορίας κατὰ τὸ 1806,

ότε οί έκθέται συνεποσώθησαν εἰς χιλίους ἑκατὸν εἴκοσι δύο. Χῶρος αὐτῆς ἦτο ἡ πλατεῖα τῶν Ἀπομάχων.

Διεθνῆς ἔκθεσις ἐγένετο τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1819 ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Λούβρου, διαρκέσασα τριάκοντα ἑξήμερας, ἐν ἣ μετέσχον ἑκθῆται χιλιοὶ ἑξακόσιοι ἐξήκοντα δύο. Ὁ Λουδοβίκος ΙΗ' ἀπένειμεν εἰς τοὺς διοργανωτὰς αὐτῆς Ὁβερκαμπ καὶ Τερνώ τὸν τίτλον βαρῶνου.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἡ Ὀλλανδία προὐκήρυξεν ἑκθεσιν ἐν Γάνδη, τὸ 1824 ἐν Τουρναί καὶ τὸ 1825 ἐν Ἀρλέμη. Τὸ 1829 διοργανώθη ἑκθεσις ἐν Βαταλίᾳ τῆς Ἰάβας. Τὰ ἐκτεθέντα αὐτόθι ποικίλα προϊόντα μετεκομίσθησαν καὶ ἐξετέθησαν τὸ ἐπόμενον ἔτος εἰς τὴν ἑκθεσιν τῶν Βρυξελῶν, ἥτις ἠρίθμει χιλίους ἐξήκοντα ἐπτά ἐκθέτας. Ἐν Βρυξέλλαις ἐτελέσθησαν κατόπιν ἐκθέσεις τὸ 1835, τὸ 1841 καὶ τὸ 1847, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐκθετῶν ὁσημέραι καθίστατο μείζων.

Ἀπὸ τοῦ 1835 μέχρι τοῦ 1845 ἐτελέσθησαν τρεῖς ἐθνικαὶ ἐκθέσεις. Εἰς τὴν τελευταίαν οἱ ἐκθῆται ἀνῆρχοντο εἰς 1871.

Τὸ 1823 ἐγένετο ἐν Γαλλίᾳ ἑκθεσις μετὰ 1648 ἐκθετῶν διαρκέσασα ἡμέρας πενήκοντα· τὸ 1827 ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Λούβρου διοργανώθη ἑτέρα εἰδικὴ ἑκθεσις θρησκευτικῶν ἀντικειμένων μετὰ 1795 ἐκθετῶν.

Τὸ 1834 ἐγένοντο δύο συγχρόνως ἐκθέσεις ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Βερολίνῳ. Εἰς ἀμφοτέρας ἐξετέθησαν τὰ αὐτὰ περίπου προϊόντα, ἐπειδὴ οἱ κυριώτεροι Πρῶσοι βιομηχανοὶ ἦσαν ἀπόγονοι τῶν φυγαδευθέντων διὰ τοῦ ψηφίσματος τῆς Νάντης Γάλλων, οἵτινες μετέφερον εἰς ἄλλας χώρας τὴν ἐθνικὴν βιομηχανίαν. Οἱ ἐκθῆται τῆς μὲν γαλλικῆς ἐκθέσεως ἦσαν 2447, οἱ δὲ τῆς βερολινεῖου 3040.

Ἀξιοσημείωτος βιομηχανικὴ ἑκθεσις ἐγένετο ἐν Παρισίοις τὸ 1839, συμμετασχόντων 3381 ἐκθετῶν. Ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ 1833 ἤδη ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τεληθῆται ἑκθεσις κατὰ πᾶσαν πενταετίαν, διὰ πρῶτην φοράν μετέθησαν εἰς τὴν ἑκθεσιν ταύτην τοῦ 1839 ἀντιπρόσωποι ξένων χωρῶν πρὸς μελέτην τῶν προϊόντων τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας. Ἡ γενομένη μετ' αὐτὴν τὸ 1844 ἑκθεσις παρουσίασεν ἐπαισθητὴν πρόοδον ἐν τῇ μηχανικῇ.

Παρὰ τὰς συγχρόνους τότε ἀνά τὴν Εὐρώπην ταραχὰς ἡ ἑκθεσις τοῦ 1849 διεκρίθη διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἐφευρέσεων.

Ἡ Ἀγγλία ἡ Ἰσπανία, τὰ διάφορα ἰταλικά κράτη, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἔσχον ἐπίσης κατὰ καιροὺς τὰς ἐκθέσεις των. Αἱ ἐπαρχαὶ καὶ οἱ δήμοι ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα καὶ ἰδρύθησαν ἐκθέσεις τοπικαί. Διοργανώθησαν μάλιστα καὶ ἐκθέσεις σωματείων καὶ ἑταιριῶν, ἐν αἷς μόνον τὰ μέλη εἶχον δικαίωμα νὰ ἐκθέσωσιν ἀντικείμενα.

Ἀλλὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης πᾶσαι αἱ τελεσθεῖσαι ἐκθέσεις ἦσαν ἐθνικαί. Πρώτη ἡ βασίλισσα Βικτωρία κατὰ τὸ 1850 ἐνεκαίνισε τὴν περίοδον τῶν διεθνῶν ἐκθέσεων, ἀποφασίσασα νὰ τελεσθῆ κατὰ τὸ 1851 ἐν Λονδίνῳ ἑκθεσις βιομηχανικὴ, ἐν ἣ θὰ ἦσαν δεκτὰ ἐκθέματα ἐκ πάσης χώρας.

Ὡς γνωστόν, ἡ ἑκθεσις αὕτη κατέλαβε χῶρον ἐν νέᾳ πλῆθρων, μετέσχον δὲ αὐτῆς ἐκθῆται δεκαοκτα-

κισχίλιοι. Τὸ πρῶτον τότε ἐγένετο δυνατὴ ἡ σύγκρισις μεταξὺ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς ἀνθρωπίνης βιομηχανίας καὶ θαυσιλῆς προσέκυψεν ἡ ἔμπνευσις πρὸς βελτίωσιν τῶν παντοίων εἰδῶν τῆς παραγωγῆς. Ἀνυπολόγιστον ἀληθῶς εἶνε τὸ ὄφελος, ὅπερ ἠρύσθη ἡ βιομηχανία ἐκ τῆς κατὰ τὸ 1851 διεθνοῦς ἐκθέσεως τοῦ Λονδίνου καὶ ἐκ τῶν ἐπακολουθησαῶν μέχρι τῆς τοῦ 1878.

Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις μὴ θέλουσα νὰ ὑστερήσῃ, προὐκήρυξε καὶ αὕτη ἑκθεσιν παγκόσμιον, ἥς τὰ ἐγκαίνια ἐτέλεσεν ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων Γ' τὴν 1 Μαΐου 1855 καὶ ἥς πάντες ἐνθουμοῦνται τὴν ἐπιτυχίαν.

Τὸ 1862 ἡ Ἀγγλία διοργάνωσε νέαν ἑκθεσιν παγκόσμιον, ἥτις παρέσχεν ὡσαύτως νέαν ἰσχυρὰν ὄθησιν εἰς τὴν ἀπανταχοῦ παραγωγὴν.

Μετὰ πέντε ἔτη ἡ ἐν Παρισίοις ἑκθεσις τοῦ 1867 ἐξέπληξε τὸν κόσμον διὰ τοῦ πλούτου τῆς.

Τὸ 1872 ἐγένετο ἑκθεσις ἐν Λυών, ἀλλ' ὁμολογουμένως ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας.

Παγκόσμιος ἑκθεσις ἐγένετο καὶ ἐν Βιέννῃ τὸ 1873, καταδείξασα τὰς πραγματικὰς προόδους τῆς αὐστριακῆς βιομηχανίας.

Τέλος ἡ τελευταία μεγάλη παγκόσμιος ἑκθεσις ὑπῆρξεν ἡ ἐν Παρισίοις γενομένη τὸ 1878, ἥτις ἐθεωρήθη ὡς ἡ λαμπροτάτη καὶ μεγαλοπρεπεστάτη πασῶν τῶν ἕως τότε γενομένων.

X

ΑΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Κατωτέρω ἀναδημοσιεύομεν τὰς περὶ νεοελληνικῆς γλώσσης παραδόξου θεωρίας τοῦ ἡπειρώτου ποιητοῦ Βιλαρά, αἵτινες τὸ πρῶτον ἐν Κερκύρα ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὸ ἔτος 1814 ὑπὸ τὸν τίτλον *Μηκρὴ Ὀρμητρία γιὰ τα γραμματα καὶ ορθογραφὰ τῆς Ῥομεικῆς γλώσσης*. Ὁ διεξερχόμενος ταύτας πείθειται ὅτι πολλοὶ τῶν σήμερον προτεινομένων ἐν τῇ γλώσσῃ παραδόξων νεωτερισμῶν περὶ τὴν γραφὴν ἢ τὸν τονισμόν δὲν ἔχουσιν οὐδὲ τῆς πρωτοτυπίας τὴν ἀξίαν.

ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑΙ

« Ἡκοση τρεῖα ψηφία πρεπὴ νὰ εχομε στο Αλφαθητο της γλωσσας, οπου κρηνομε' γιαι τοσα χρηαζουντε σοστα γιὰ νὰ παραστησομε, ολες τες στηχιακες της φονες, κε ηνε:

α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ, ου.

» Τα πεντε απο ταρτα ονομαχζουντε φονηεντα, γιαιτη προφεροντας τα κε μοναχα κανουν φονη ακερια, δηχως νὰ χρηαχζουντε βοηθια απο αλο ψηφη κε ηνε:

α, ε, η, ο, ου.

» Τα δεκαρτα ονομαχζουντε σημφονα, γιαιτη απατα τους ηνε βουβα, κε χρηαχζουντε βοηθια απο φονηεντο γιὰ νὰ παραστησουν φονη ακερια, κε ηνε:

β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

» Το ι, απο λογου του μηνησκη αφονο, και μοναχο ποτε δεν προφερετε, μονε χρησιμεδη γιὰ νὰ σχηματιχζουντε η διφθογγες.

» Η δηρθογγο ηνε φονη ακερια σηνημενη απο διο φονες, οπου τες προφερομε σ'εναν κερο, σε τροπο ο-